

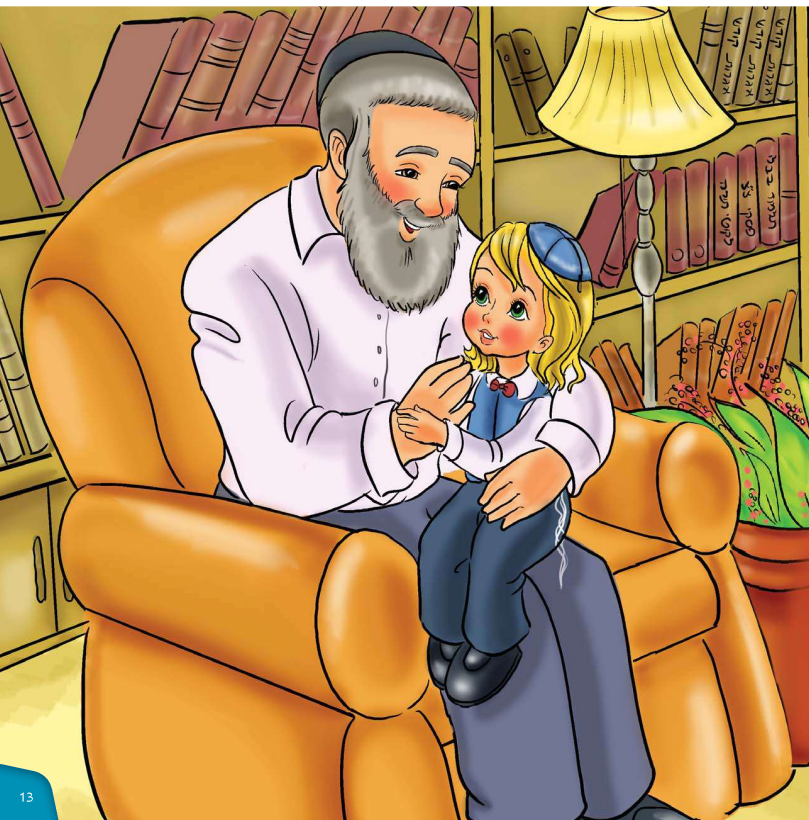

משהו מיוחד קורה בבית של מוישי.
על השלחן מפה חגיגית,
כלים יפים, צגות וממתקים.

כלם מתרגשים ומתכוננים,
ועוד מעט מגיעים האורחים.

לא, היום לא שבת או חג.
לכבוד מי המסכה?

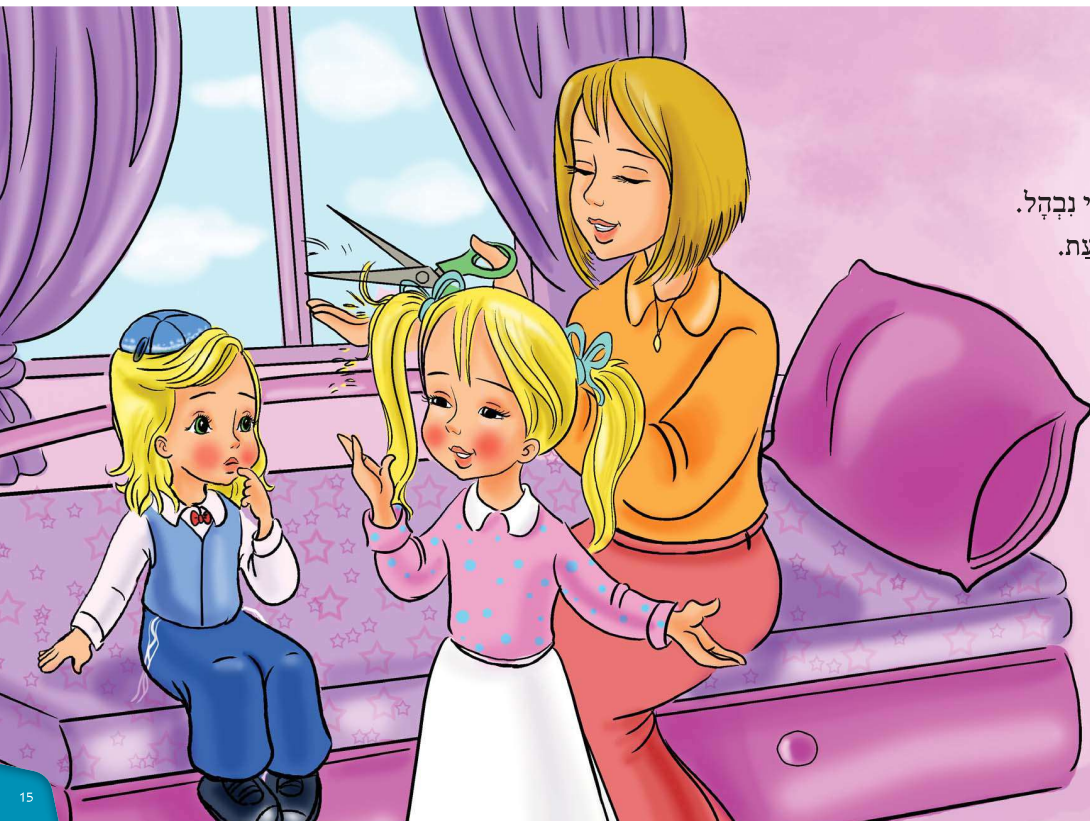

סבא ! סבא הרים את מוישי והושיב אותו על ברכיו.
"מוישלה שלנו" מחיף סבא, ומלטף את ראשו.
"מה נעשה עם השערות הארכות שלך?"
מוישי מחיף ומסתכל סביב.

סבא, אבא, דוד יצחק, שמוליק, יוסי...
לאף אחד אין שער ארוף. לכלם שער קצר - קצר, ושתי פאות.
מוישי יודע - עוד מעט, גם הוא יראה כמו
ילד חסידי גדול.

כבר לפני שבוע אמא
הסבירה, שבגיל
שלו יספרו אותו.
יספרו? איזה ספור?

אמא צחקה.
לא ספור, אלא תספורת!
בתספורת גוזזים את השער במספרים. מוישי נבהל.
הוא נזכר במספרים הגדולים, בהם אסור לגעת.
זה מסכן! מספרים עלולים להכאיב..

”בשגוזזים את השערות,
זה לא כואב” הסבירה אמא,
אמא לקחה מספרים,
וגזזה לחני שצרה מקצה ה'קוקו' שלה.

”בכלל לא כאב!” חייכה חני.
ועכשור, מוישי יושב על סבא,
ואמא נכנסת לסלון.
מה היא מחזיקה ביד?

הגיע הבקר.
היום נוסעים למקום מיוחד וקדוש.
נוסעים למרוץ,
לציון של רבי שמעון בר יוחאי.
הדרך ארכה, ארכה, והנה מגיעים.
כלם גוזזים למוישי עוד ועוד שערות
ופתאם - לאן נעלמו התלתלים
הארכים של מוישי?
השער כבר לא ארוך ובשני
הצדדים - פאות
"לאן נעלם מוישי הקטן?"
שואל סבא
"מוישי נראה כל כך גדול!
אומרים כלם
פתאם מרגיש מוישי
משהו על הראש, מה זה?

“נוסעים לספר” אומר אבא.
אצל הספר, מלבישים למוישי סנר גדול.

לספר מכוּנה ביד, והוא מסביר - “זה לא כואב,
רק קצת מדגדג”.

המכוּנה מרעישה - זזזז . . זזזז . .
ומדגדגת את הראש של מוישי.

ופתאם רואה מוישי במראה ילד גדול וְחמוד,
עם שתי פאות ושער קצר.

מיהו הילד הַחמוד הזה ?